

des ham at overbevise mig. Naar Ministeren siger, at han er altid parat til at forsvare sine underordnede overfor uberegtigede Angreb, saa forekommer det mig mærkeligt, hvis ellers Referatet fra Folketinget er rigtigt, at han ikke var kommet under Vejr med, at han havde en Pligt forleden Dag, da der blev rettet et lige saa perfidt som usandfærdigt Angreb imod en hel Række af hans underordnede, Søofficererne, til at tage Afstand derfra. Jeg har ikke set, at Ministeren har gjort dette, og langt mindre, at han har tilbagevist Angrebene med den Kraft, hvormed han burde have tilbagevist dem. Naar jeg nu faar slaaet fast, at her er et Ansvar for Ministeren, saa synes jeg, at der er Rimelighed for, hvis han vil have Øjnene oppe for, hvor alvorligt dette Ansvar er — det er ikke blot et akademisk Ansvar, men det er et reelt Ansvar —, at det kunde bidrage til, at Ministeren vilde være villig til at optage en Forhandling med Udvalget, komme til en Udvej, et Kompromis, hvorefter man kunde give Kommunerne deres uden at berøve de militære Befalingsmænd den Ret, der en Gang er tilstaaet dem.

Naar jeg betoner, at det ikke blot er et akademisk Ansvar, men et reelt, som kan gøres gældende, saa synes man maaske, det er stærke Ord, men jeg skal tillade mig at støtte dem, hvis den højtærede Formand vil tillade mig det, ved at læse nogle faa Linier af Straffelov for Krigsmagten § 158 op: „Den, som handler imod, forsømmer eller i alt Fald ikke med den tilbørlige Nøjtæthed efterkommer de ham efter almindelige Reglementer eller Anordninger, Krigsvæsenet vedkommende, efter særlige Forskrifter eller ifølge Forholdets Natur paaliggende Pligter, straffes, for saa vidt ingen anden særskilt Straf er fastsat for den begaaede Brøde, med Fængsel...“. Se, det er nu saadan det ganske almindelige. Under særlige Forhold vil Straffen skærpes (Munterhed). Ja, der er Medlemmer, der synes, at det er ret morsomt, men for de Befalingsmænd, som stilles overfor Paragraffen, hvad virkelig Befalingsmænd meget let kan komme til, er det ikke saa morsomt. Der tilføjes nemlig nogle Linier senere: „Er ved den omhandlede Brøde foraarsaget noget stort Onde, som har maattet kunne forudses, eller opstaaet øjensynlig Fare for saadant Onde, kan Straffen stige til Statsfængsel eller Strafarbejde i 3 Aar“. Med disse Udsigter vil jeg haabe, at den højtærede Forsvarsminister vil være nogenlunde villig

til, naar Sagen forhaabentlig kommer i Udvalg, at optage en Forhandling om at holde disse hans underordnede skadesløse for en Forringelse i deres Stilling ligesom for de Angreb, der er rettede mod deres Stilling. Jeg ved meget godt, at Forsvarsministeren synes, at det er grumme morsomt det hele, og han vil naturligvis gaa bagved dette, at der er formelle Vanskeligheder. Hvem skal tiltale en Forsvarsminister, hvem skal gøre denne Paragraf gyldig? Ja, den Indvending venter jeg mig. Men hvad vil det sige? Det vil sige det samme som, at Forsvarsministeren støtter sig paa, at han sidder inde med Magten, og saa kan han forhindre, at Retten faar sin Gænge. Det synes jeg ikke er saa overordentlig smigrende en Stilling at komme i for en Mand, der har udmærket sig ved at kæmpe for at sætte Retten i Stedet for Magten der, hvor han ikke har Magten, nemlig i det internationale Samkvem. Men her, hvor han har Magten, sætter han Magten i Rettens Sted, saa siger han: Naar vi har Magten, saa blæse være med Retten!

Forsvarsministeren (P. Munch): Det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (Oluf Jensen) mente, at Skatteprocenten ikke var steget væsentligt. Det er ret forskelligt for de forskellige Byer. For Københavns Vedkommende har der fundet en betydelig Stigning Sted, og da navnlig for de højere Indtægters Vedkommende. Der er jo siden 1873 i det hele taget foretaget den store Forandring, at Skatten har faaet en progressiv Karakter, og for Københavns Vedkommende er den ogsaa foregaaet efter 1909.

Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) fremhævede atter Lønningerne af 1909, og jeg kan forstaa, at disse kan være bestemende for dem, der i sin Tid har stemt for dem, men for os, der har stemt imod dem, kan de jo ikke være Udtryk for, hvad vi her finder ufravigelig nødvendigt. Jeg maa maaske i denne Sammenhæng sige, at naar det ærede Medlem understregede, at Kaptajner faldt for Aldersgrænsen i en Alder af 52 Aar, ligesom Officerer i det hele taget i en forholdsvis tidlig Alder falder for Aldersgrænsen i Sammenligning med andre Embedsmænd, er dette naturligvis i og for sig fuldkommen rigtigt, men det kan jo i nogle Tilfælde være en Fordel. Det er jo saaledes, at de paa dette Alderstrin opnaar den fulde Pension, og for adskilliges Vedkommende gaar de samtidig over i Reserven og faar